

URBÁN ISTVÁN

HALÁL-GERINCŰ PILLANATOK ELŐTT

*Ott sétáltam, hol a nappal már kezét lehet fogni
mielőtt vörös pizsamájába bújva utolsó imáját szórja
e fölpüffedt peremű földre.*

*Az esti szél frissen szántotta utolsó
sorát a rozsdamart levelek elmulást vérző fáira.
Különben senki nem szólt;
még a kukoricaszár-siralmak is elnémultak.
Csak a megüledett növényi rothadás
mutatta kutyakölykét a fehér fogú holdéjszakának.
Holnap lehet már fagyra virrad,
s a dohányszínű özek nem látják többé a nyár vérpoharát
és a csörgő farkú avaron fehér szőnyeg-öltözetben
fekete hintó szedi össze a természetet.*

VIASZRÓZSA

*Élünk a lét cserepei közt vacogva
és sírva csókolgatom árnyruhádat
szemed a fény országa
s én mégis számkivetve szétlegyezve fekszem
árnyékod hűlt zománcán*

*Kezemben virághullák foszlánya bódul
azok melyeket a föld ibolyántúli alkonyában
néked vittem csepkő-fürtőkben
lásd a föld daganat tűzgejzirje
vérsebbel mérte kezem
mely az árnyfogú nap gyapjas alkonyán
érted nyúlt s most holtakból kivirágzott*

*Sírok a sok átok-virágon
és ülök csak megfonnyadva nyári sírodon
csillagból épített mentaizú ábrádon
körülottem élőkkal pelyhedzik újra
buboréklombú csillagokkal teleírt álmom:
látni imádni fogni
mindenség-forró lét-virágzó testből
kibújó tűztorony virágod.*